

OSTRAVAN.CZ

1. Vít Roleček před premiérou Ztraceni v Yonkers: Hrát patnáctiletého? Pořád si to období pamatuju

09.01.2024 ostravan.cz - Jakub Plaskura

[Odkaz na originál](#)

Klíčová slova: NDM

Ještě před herectvím jste na DAMU studoval Katedru autorské tvorby a pedagogiky. Byla to první volba?

Upřímně řečeno nebyla. Původně jsem se hlásil na herectví činoherního divadla. Na "KATaPu" jsem herectví studoval jen jeden rok, než mě vzali na klasické činoherní herectví. Ty dva obory by se nedaly dost dobře časově skloubit. Určitě mě ale ten obor zaujal.

Takže třeba psaní her či učitelství je vám blízké?

Učím na Janáčkově konzervatoři herectví. Víte, gró té katedry je pedagogika jako sdílení, takže to nemusí být čistě učitelství. A za autorskou tvorbu se tam považoval například i umělecký přednes či práce na vlastní inscenaci. Autorství se na té katedře tedy nerovná spisovatelství.

Zároveň jste úspěšný recitátor. Jak se pozná dobrá báseň a jaká poezie je vašemu srdci blízká?

Krásná, ale nesmírně těžká otázka. Dobrá poezie se asi pozná podle citu, jaký ve vás vyvolá. Záleží, jak k vám promlouvá nejen v daný okamžik, ale i zítra nebo za tři roky. Podstatná je asi taková ta životnost, že to není jen tady a teď. Blízká je mi hravá poezie, takže se mi líbí kupříkladu básně Petra Nikla. Pak mám také rád nesentimentální poezii, která je pravdivá a připouští jakýsi chaos života.

Jsou tedy hravost či životní chaos přídomky inscenace Ztraceni v Yonkers?

Ty brdo! Chaos tam je určitě, protože se jedná o příběh disfunkční rodiny v rozkladu. Vlastně i neoficiální přídomek inscenace dle našich dramaturgů je "A která rodina je normální?". Do nového prostředí jsou najednou vhozeni dva kluci a vzniká šílený maglajz dramatických i komických situací, jak se vzdálené generace snaží sžít.

Jak bychom inscenaci žánrově uchopili? Je to komedie?

Režisér Janusz Klimsza použil krásný termín drama s komickými prvky, což se mi moc líbí. Je to drama, které řeší vážné věci se spoustou Simonovských komických prvků. Všechny ty postavy jsou charakterově plné. Každá z nich něco zásadního řeší, ale zároveň se v problémech neutápějí, chtějí hledat východisko, což mnohdy přináší vtipné momenty, které by měly diváka rozesmát. Vaše postava se jmenuje Jay a je jí patnáct let. Jak jste se vžil do role pubertáka?

Ještě pořád si tohle období pamatuju a je to skvělé. Začala se mi vracet spousta snů z dřívějšíka. V inscenaci mám mladšího bratra, takže o mém vlastním bráchovi se mi teď zdá docela často. Abych řekl pravdu, nejprve jsem se zděsil, že mám hrát patnáctiletého, a zajímalo mě, jak to uděláme. Janusz Klimsza odpověděl jednoduše, že to nebudeme řešit nijak. Logicky v sobě hledáte jednodušší principy, dětinštější vyjadřování, zbrklejší reakce. Ty situace jsou ale velmi dobře napsány, takže vás to ani nenutí do nějaké stylizace, prostě fungujete v daných okolnostech. V patnácti letech je Jay vlastně pořád dítě, ale už zároveň dospívá, stále je to trochu fracek, ale na druhé straně už frackem není. Myslím, že takovou tu otázku dítěte v sobě řeší v podstatě každý muž. Děti, co v nás jsou, nechceme nadobro snad nikdy opustit. Jedinou fyzickou přípravou na roli je pro mě nutnost častého holení. (smích) Dva nezletilí kluci, kterým zemřela matka, jdou do péče babičky, která není prototypem hodné stařenky. Evokuje to ve mně nespočet rovin, kudy inscenaci vést. O čem jsou Ztraceni v Yonkers?

O složitosti vztahů mezi lidmi. Každý s každým máme nějak komplikovaný vztah. V té inscenaci nejde o to, jestli je babička hodná nebo zlá. Ona je taky jen člověk s nějakými pohnutkami, názory a vlastním životem. Tam vidím to hlavní poselství. V tom je taky ta hra kouzelná, protože není jednoduchá. Možná taky proto za ni Neil Simon získal Pulitzerovu cenu.

Vít Roleček. (Foto: Miroslav Bláha)

Příběh je zasazen do roku 1942. Jak se pracuje ve hře s Druhou světovou válkou?

Příjmení rodiny Kurnitz pochází z Německa, původem jde o židovské jméno. Právě ta babička utekla za moře. Když jsme se to snažili dopočítat, jednalo se o rok 1907, kdy utekla s dětmi do New Yorku. Řeší se tam tedy třeba to, že kdyby neodešli, tak by strýc bojoval na druhé straně. Doba je sklíčená, složitě se vydělávají peníze. Hovoří se o Japonsku, protože příběh je zasazen do doby těsně po útoku na Pearl Harbor, kdy roste nějaká míra amerického nacionalismu. Chci ale zdůraznit, že to není primární téma inscenace. Je to jakési zvýšení sázek samotného děje, kdy rodina nežije v hojnosti.

To, o čem jste nyní hovořil, by mohlo odkazovat na drama jako řemen. Autor Neil Simon během svého života ale razil heslo, že je důležité nebýt vážný. Převažuje tato vize v inscenaci?

Odpovím, že primárně ne, protože kdybychom to inscenovali ryze komediálně a hledali za každou cenu fóry, tak to bude o ničem.

Podle mě je hlavní komediálnost v tom, že čtete různé situace různě. Simon byl mistrem bonmotů. Když se na jevišti stane něco vypjatého, tak to pak postava nějak okomentuje, čímž to celé zlehčí. Téměř každý v té rodině má druh získaného psychického postižení, takže jedna naše teta říká půlku věty s výdechem a druhou půlku s nádechem. A teď si představte, že se řeší něco vypjatého a ona tam začne sípat.

Jak to máte v reálném životě? Snažíte se věci brát s humorem?

Rozhodně! To bych se jinak zbláznil a obkreslil se z toho. Život je krásný, beru ho s humorem, ale také vědomě. Neochuzuju se ani o to zlé a chaotické, když to takhle řeknu. O to víc pak člověk pozná chvílky, které jsou opravdu krásné.

Často se říká, že herec během zkoušení pozná, že se tvoří majstrštyk, který bude léta letoucí na repertoáru. Je to tak u tohoto kusu? Moc bych si to přál. Je to velká Broadwayovka s úžasným textem. Prostě poutavá činohra, ale zatím vůbec nevím, nakolik budou ostravští diváci polapeni. Zkoušení je pro nás velmi zábavné, ale i náročné. Ta inscenace musí působit lehce, zábavně, ale zároveň by

měla být dojemná a diváků se dotýkat. Je celistvá. Pokud tohle všechno bude fungovat, tak to bude skvělé. Sám si myslím, že máme dobře zaděláno, byť to může znít jakkoliv pyšně.

Co pro vás vlastně znamená role Jaye? Možná mě opravíte, ale mám dojem, že je to po delší době vaše opravdu velká role v **NDM**. Je to tak. Jsem za Jaye moc rád. Janusz Klimsza tuto inscenaci nasadil na repertoár tak nějak na tělo pro mě a Roberta Fintu, který hraje mého mladšího bratra. O této hře divadlo uvažovalo už několik let, dokud jsme ještě mladí. Teď se tak nějak řeklo, že je poslední možnost ji uvést. Vlastně jste to pojmenoval správně, že velké role se mi jaksi vyhýbaly. Sám jsem s tím hodně bojoval, ale věřím, že se to teď právě mění. V další inscenaci Den zúčtování bych měl mít hlavní roli, takže se to snad v této sezoně obrací. Hrál jsem v poslední době spíše střední role.

Budu držet palce, aby se velké role jen hrnuly. Na závěr moje obligátní otázka. Kým by byl Vít Roleček, kdyby nebyl hercem? Taky ji rád pokládám, ale já fakt nevím. Třeba zahradníkem, i když to je hlavně koníček. Baví mě být prostě venku na zahradě. Možná by byl taky rentiérem, kdo ví... (smích)

URL | <https://www.ostravan.cz/82952/vit-rolecek-pred-premierou-ztraceni-v-yonkers-hrat-patnactileteho-porad-si-to-obdobi-pamatuju/>

[« zpět na začátek](#)

Vít Roleček před premiérou Ztraceni v Yonkers: Hrát patnáctiletého? Pořád si to období pamatuju

9.1.2024 07:16 Jakub Plaskura Divadlo Rozhovor

V Národním divadle moravskoslezském v Ostravě (NDM) se blíží premiéra inscenace Ztraceni v Yonkers dle předlohy Neila Simona, jenž získal za tento titul v roce 1991 Pulitzerovu cenu. Hlavní roli patnáctiletého Jaye se zhostí Vít Roleček, který by si přál, aby se jednalo o další nezapomenutelnou událost na ostravské scéně. „Je to velká broadwayovka s úžasným textem. Prostě poutavá činohra. Sám si myslím, že máme dobře zaděláno, byť to může znít jakkoliv pyšně.“ Premiéra se uskuteční v sobotu 20. ledna.

Herec Vít Roleček.

Foto: Miroslav Bláha

Ještě před herectvím jste na DAMU studoval Katedru autorské tvorby a pedagogiky. Byla to první volba?

Upřímně řečeno nebyla. Původně jsem se hlásil na herectví činoherního divadla. Na „KATaPu” jsem herectví studoval jen jeden rok, než mě vzali na klasické činoherní herectví. Ty dva obory by se nedaly dost dobře časově skloubit. Určitě mě ale ten obor zaujal.

Takže třeba psaní her či učitelství je vám blízké?

Učím na Janáčkově konzervatoři herectví. Víte, gró té katedry je pedagogika jako sdílení, takže to nemusí být čistě učitelství. A za autorskou tvorbu se tam považoval například i umělecký přednes či práce na vlastní inscenaci. Autorství se na té katedře tedy nerovná spisovatelství.

Zároveň jste úspěšný recitátor. Jak se pozná dobrá báseň a jaká poezie je vašemu srdci blízká?

Krásná, ale nesmírně těžká otázka. Dobrá poezie se asi pozná podle citu, jaký ve vás vyvolá. Záleží, jak k vám promlouvá nejen v daný okamžik, ale i zítra nebo za tři roky. Podstatná je asi taková ta životnost, že to není jen tady a teď. Blízká je mi hravá poezie, takže se mi líbí kupříkladu básně Petra Nikla. Pak mám také rád nesentimentální poezii, která je pravdivá a připouští jakýsi chaos života.

Jsou tedy hravost či životní chaos přídomek inscenace Ztraceni v Yonkers?

Ty brďo! Chaos tam je určitě, protože se jedná o příběh disfunkční rodiny v rozkladu. Vlastně i neoficiální přídomek inscenace dle našich dramaturgů je „A která rodina je normální?“. Do nového prostředí jsou najednou vhozeni dva kluci a vzniká šílený maglajz dramatických i komických situací, jak se vzdálené generace snaží sžít.

Jak bychom inscenaci žánrově uchopili? Je to komedie?

Režisér Janusz Klimsza použil krásný termín drama s komickými prvky, což se mi moc líbí. Je to drama, které řeší vážné věci se spoustou Simonovských komických prvků. Všechny ty postavy jsou charakterově plné. Každá z nich něco zásadního řeší, ale zároveň se v problémech neutápějí, chtějí hledat východisko, což mnohdy přináší vtipné momenty, které by měly diváka rozesmát.

Vaše postava se jmenuje Jay a je jí patnáct let. Jak jste se vžil do role pubertáka?

Ještě pořád si tohle období pamatuju a je to skvělé. Začala se mi vracet spousta snů z dřívějších. V inscenaci mám mladšího bratra, takže o mém vlastním bráchovi se mi teď zdá docela často. Abych řekl pravdu, nejprve jsem se zděsil, že mám hrát patnáctiletého, a zajímalo mě, jak to uděláme. Janusz Klimsza odpověděl jednoduše, že to nebudeme řešit nijak. Logicky v sobě hledáte jednodušší principy, dětinštější vyjadřování, zbrklejší reakce. Ty situace jsou ale velmi dobře napsány, takže vás to ani nenutí do nějaké stylizace, prostě fungujete v daných okolnostech. V patnácti letech je Jay vlastně pořád dítě, ale už zároveň dospívá, stále je to trochu fracek, ale na druhé straně už frackem není. Myslím, že takovou tu otázku dítěte v sobě řeší v podstatě každý muž. Děti, co v nás jsou, nechceme nadobro snad nikdy opustit. Jedinou fyzickou přípravou na roli je pro mě nutnost častého holení. *(smích)*

Dva nezletilí kluci, kterým zemřela matka, jdou do péče babičky, která není prototypem hodné stařenky. Evokuje to ve mně nespočet rovin, kudy inscenaci vést. O čem jsou Ztraceni v Yonkers?

O složitosti vztahů mezi lidmi. Každý s každým máme nějak komplikovaný vztah. V té inscenaci nejde o to, jestli je babička hodná nebo zlá. Ona je taky jen člověk s nějakými pohnutkami, názory a vlastním životem. Tam vidím to hlavní poselství. V tom je taky ta hra kouzelná, protože není jednoduchá. Možná taky proto za ni Neil Simon získal Pulitzerovu cenu.

Vít Roleček. (Foto: Miroslav Bláha)

Příběh je zasazen do roku 1942. Jak se pracuje ve hře s Druhou světovou válkou?

Příjmení rodiny Kurnitz pochází z Německa, původem jde o židovské jméno. Právě ta babička utekla za moře. Když jsme se to snažili dopočítat, jednalo se o rok 1907, kdy utekla s dětmi do New Yorku. Řeší se tam tedy třeba to, že kdyby neodešli, tak by strýc bojoval na druhé straně. Doba je sklíčená, složitě se vydělávají peníze. Hovoří se o Japonsku, protože příběh je zasazen do doby těsně po útoku na Pearl Harbor, kdy roste nějaká míra amerického nacionalismu. Chci ale zdůraznit, že to není primární téma inscenace. Je to jakési zvýšení sázek samotného děje, kdy rodina nežije v hojnosti.

To, o čem jste nyní hovořil, by mohlo odkazovat na drama jako řemen. Autor Neil Simon během svého života ale razil heslo, že je důležité nebýt vážný. Převažuje tato vize v inscenaci?

Odpovím, že primárně ne, protože kdybychom to inscenovali ryze komediálně a hledali za každou cenu fóry, tak to bude o ničem. Podle mě je hlavní komediálnost v tom, že čtete různé situace různě. Simon byl mistrem bonmotů. Když se na jevišti

stane něco vypjatého, tak to pak postava nějak okomentuje, čímž to celé zlehčí. Téměř každý v té rodině má druh získaného psychického postižení, takže jedna naše teta říká půlku věty s výdechem a druhou půlku s nádechem. A teď si představte, že se řeší něco vypjatého a ona tam začne sípat.

Jak to máte v reálném životě? Snažíte se věci brát s humorem?

Rozhodně! To bych se jinak zbláznil a obkreslil se z toho. Život je krásný, беру ho s humorem, ale také vědomě. Neochuzuju se ani o to zlé a chaotické, když to takhle řeknu. O to víc pak člověk pozná chvílky, které jsou opravdu krásné.

Často se říká, že herec během zkoušení pozná, že se tvoří majstrštyk, který bude léta letoucí na repertoáru. Je to tak u tohoto kusu?

Moc bych si to přál. Je to velká Broadwayovka s úžasným textem. Prostě poutavá činohra, ale zatím vůbec nevím, nakolik budou ostravští diváci polapeni. Zkoušení je pro nás velmi zábavné, ale i náročné. Ta inscenace musí působit lehce, zábavně, ale zároveň by měla být dojemná a diváků se dotýkat. Je celistvá. Pokud tohle všechno bude fungovat, tak to bude skvělé. Sám si myslím, že máme dobře zaděláno, byť to může znít jakkoliv pyšně.

Co pro vás vlastně znamená role Jaye? Možná mě opravíte, ale mám dojem, že je to po delší době vaše opravdu velká role v NDM.

Je to tak. Jsem za Jaye moc rád. Janusz Klimsza tuto inscenaci nasadil na repertoár tak nějak na tělo pro mě a Roberta Fintu, který hraje mého mladšího bratra. O této hře divadlo uvažovalo už několik let, dokud jsme ještě mladí. Teď se tak nějak řeklo, že je poslední možnost ji uvést. Vlastně jste to pojmenoval správně, že velké role se mi jaksi vyhýbaly. Sám jsem s tím hodně bojoval, ale věřím, že se to teď právě mění. V další inscenaci Den zúčtování bych měl mít hlavní roli, takže se to snad v této sezoně obrací. Hrál jsem v poslední době spíše střední role.

Budu držet palce, aby se velké role jen hrnuly. Na závěr moje obligátní otázka. Kým by byl Vít Roleček, kdyby nebyl hercem?

Taky ji rád pokládám, ale já fakt nevím. Třeba zahradníkem, i když to je hlavně koníček. Baví mě být prostě venku na zahradě. Možná by byl taky rentiérem, kdo ví... *(smích)*